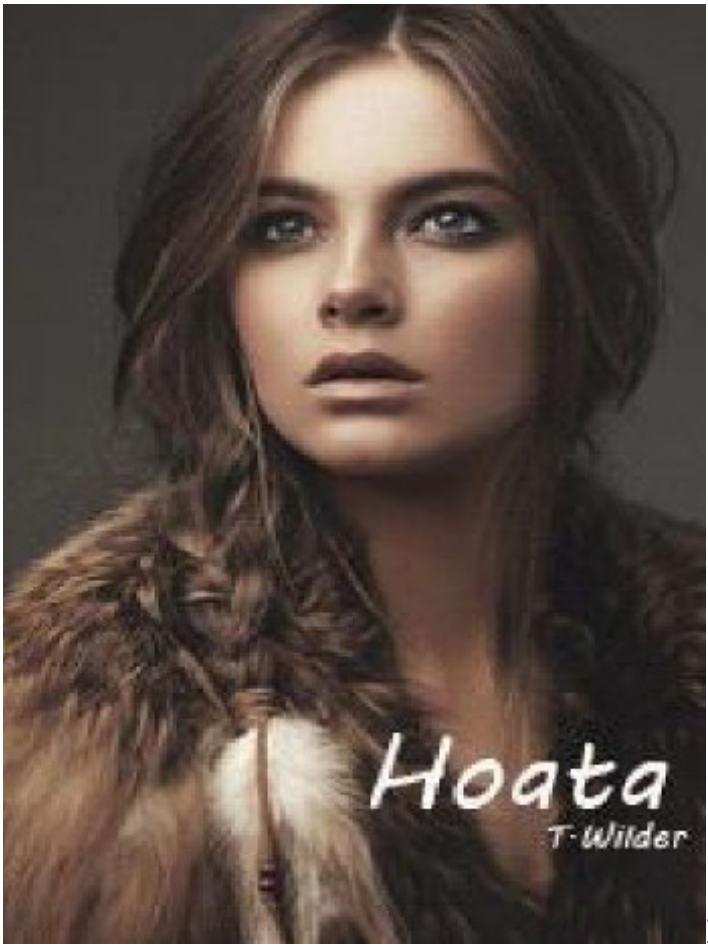

Hoaţa

În zilele noastre acest termen a căpătat un sens prea sec şi prea spontan. Anii ce despart istorioara noastră de clipa în care ţii această carte în mână, au tulburat mult sensul acestui cuvânt, furându-i acel farmec, acea nobleţe de odinioară. Aş spune, cât de ciudat n-ar suna, că timpul i-a furat acestui meşteşug dulcea melancolie şi romantica. Ne aceea, rog să fiu iertat de cititorul meu, care nu va găsi în această povestire amprentele prezentului.

Ochii ei întunecaţi s-au obişnuit demult cu obscuritatea din jur. În labirintul canalizaţilor din Londra

aceşti ochi se simţeau ca acasă şi nimic nu le putea scăpa din vedere. Când ieşeau la lumina zilei, aceştia pentru ceva timp se mijeau, încercând să se salveze de culorile aprinse ce dominau suprafaţa. Cu toate acestea, sunt sigur că şi la lumină, privirea acestor ochi căprui era nemaipomenit de ascuţită, deoarece în tot oraşul nu exista vreun buzunar, care nu a atras această privire. Şi bineînţeles că buzunarul meu nu a fost cel ce a scăpat de aceşti ochişori, de care urmam să mă îndrăgostesc la nebunie. Însă, să le luăm pe rând.

În acel an – 1705-lea şi al douăzeci şi patrulea al vieţii mele, am fost invitat de un vechi prieten în ospeţie, la casa sa din Londra. Am primit scrisoarea într-o tristă dimineaţă de septembrie. Menţionez că era tristă deoarece ceaţa acoperi în acea dimineaţă împrejurimile orăşelului meu. Ceaţa întotdeauna era pentru mine un stimulent algmdim, al fanteziei, însă, de obicei după îngândurările mele, adesea eram cuprins de crize de melancolie. Exact ca atunci când intram în baie.

Scrisoarea vechiului prieten care am primit-o în acea dimineaţă a preschimbat însă acea melancolie într-un zâmbet uşor. N-am menţionat că nu am fost niciodată în Londra, iar ocazia, ce mi-a oferit-o îndepărtatul meu amic, m-a bucurat nespus de mult.

Mi-am anunţat imediat lacheul, Stuart – un domn de vreo cincizeci de ani, cu o privire aspră şi o spinare nemaipomenit de dreapta. Valetul meu era însă, necătând la privirea-i aspră şi încăpăţânată, un domn extrem de bun la suflet, care timp de patru ani ce îmi servea, a reuşit să-mi devină un adevărat prieten.

Stuart s-a arătat un pic mirat de noutate, însă după câteva fraze ce am schimbat între noi pe tonul obişnuit, prietenesc, se porni în grabă să trebăluiască prin casă.

— Nu te grăbi, Stuart, îi strigasem eu când acela părăsi grăbit camera. Avem timp pentru toate!

Stuart zise ceva din coridor la care eu am zâmbit imediat. Apoi privii fereastra, după care se ridica soarele, gonind ceaţa dimineţii. Mă aşezasei la masa mea de scris, una solidă.

3 3 7 7

Întunecată. Pe masă – detalii neimportante, iar într-un colţ al mesei, într-o ramă bogată – un mic portret al iubirii mele.

Am spus al „iubirii mele" cu toate că nu am primit niciodată răspuns iubirii ce i-o dăruisem. Dama de pe portret cu ochii mici, dar frumoşi, cu detalii perfecte ale feţeii şi formele plăcute ale figurii s-a jucat cu mine. Obişnuia s-o facă cu mulţi bărbaţi, nu eram primul şi, probabil, nu am fost ultimul. „Iubirea" noastră de o vară a fost prostească. Da, da anume prostească! Aş spune că a fost una copilărească, însă, în acest caz, m-aş duce în eroare pe sine însuşi. A fost o iubire prostească dintre un cavaler plin de seriozitate în relaţiile fantomatice cu o damă bogată, nespus de frumoasă, dar totuşi atât de ticăloasă! Obişnuia să-mi fie alături, să discutăm, să ne plimbăm, iar brusc, în câteva clipe, se înstrăină de mine!

Privindu-i portretul nevinovat la prima vedere, fusesei zdrobii cu piciorul.

Stuart auzi probabil straşnicul sunet, cu toate că casa era mare, însă nu socoti de cuviinţă să reacţioneze cumva. În ultimii

7 3 3

ani adesea eram cuprins de astfel de mânii…

În curând, trăsura noastră gonea spre un oarecare port de la care urmam să luăm o corabie ce ne va duce spre Londra. Calea noastră era lungă, iar pe drum am adormit de câteva ori, cu toate că îmi plăcea să privesc împrejurările din ferestruica trăsurii.

În calea noastră, făcusem câteva opriri pentru a mânca şi a ne odihni, atât noi, cât şi caii ce trăgeau fără ostenire trăsura. Apoi porniräm din nou.

Când ne-am urcat la bordul corabiei era noapte. O noapte, după alte câteva nopţi nedormite în trăsura ce tot gonea înainte. Detaliile corabiei, atât cât şi a timpului şi atmosferei din acea noapte mi le aduc aminte ca prin vis, căci când am urcat la bord, eram extrem de somnoros. Călătoria mea se transforma într-un zbuciumat vis de noapte, din care adesea mă trezeam neputând să înţeleg unde mă aflu şi de ce, mă rog, încăperea în care mă aflu se leagănă melancolic. Trebuie să menţionez că până atunci nu am mai călătorit cu corabia şi nu puteam şti despre termenul

„Rău de mare” decât din auzite. Atunci înţelesesem că era el. Se părea că adâncul coşmar, ce se tot întindea de câteva nopţi, nu met mpenmf-moffluffic; armsacaawse simţeau

Am tresărit din nou, iar privirea mea apucă să recunoască contururile cămăruţei mele. După nopţile nedormite reuşeam cu greu să mă concentrez – m-am pomenti că nu înţelegeam unde tot merge corabia mea. Totuşi, astfel cum încă niciodată nu călătorisei cu astfel de transport, reuşisem să regret că nu

văzusem corăbioara când urcasem la bord, înainte de a mă cufunda într-un nou somn, ce avea neapărat să fie stingherit.

Când m-am trezit, necătând la toate suferinţele mele de

„3

călător fără experienţă, mi-am simţit capul deosebit de limpede, de parcă ultimele câteva nopţi, le-am dormit în patul meu mult adorat. Pomenii şi cămăruţa mea ce se pare că demult nu s-a mai legănat.

Ieşisem afară şi simţii imediat aerul umed al unei dimineţi

3 3 3 3

răcoroase. Simţii mirosul, pe care cu siguranţă îl cunoaşte fiecare – cel al ploii. Pe punte – învălmăşeală. Sub noi era Tamisa, iar pe ambele ei maluri se întindea Londra…

Şi în nestăvilita dorinţă de a-i descrie cititorului meu doar

3 3

adevărul, aş spune că am rămas un pic dezamăgit de cele văzute. Aşteptările mele în acea dimineaţă fură din nou decepţionate.

Dimineaţa răcoroasă se dovedi a fi prielnică spiritului meu cu gusturi destul de stranii, însă în aşteptarea de a zări inima vestitului „bancher al lumii" fusesei decepţionat amarnic. Probabil, închipurile mele fantasmatice despre inima Imperiului Britanic nu era decât un prostesc vis copilăresc, deoarece nimic din ceea ce mi-am închipuit nu se reflecta în realitatea din faţa ochilor. Nu reuşisem să văd soarele sclipind în râulpe care ne deplasam liniştit. În locul acelor luminoase reflecţii nu observam decât întunericul apei, în care, precum într-o pictură mâzgălită se reflecta cerul întunecat. Iar cerul! O Doamne, cerul era împânzit de nori întunecaţi ce parcă tot tindeau să atingă acoperişurile

londonezilor. Peisajul ce mi se deschise, mâzgălit în agonia unui pictor nebunatic în culori surii-întunecate, părea deosebit de greoi. Da, anume greoi! De parcă însăşi cerul ar apăsa peste sufletul meu.

Mi-aş fi dorit ca călătoria mea să ia sfârşit pe o notă mai pozitivă, ca oraşul să mă întâlnească cu culorile, cu minunatele sale reflecţii aurii, cuplăcuta-iânvălmăşeală. Însă tabloul întunecat, parcă lipsit de viaţă, ar fi o anumită

expresie a realismului, ce spulbera toate aşteptările mele.

Cum păşii pe asfaltul londonez, speranţele mele că măcar interiorul oraşului se va dovedi a fi astfel cum îmi închipuiam, fură şi ele zdrobite nemilos. Fiecare pas făcut pe acest asfalt murdar, îmi inspirau o frică nelămurită, iar fasadele întunecate ale caselor parcă doreau să mă zdrobească cu zidurile lor aspre.

Niciodată nu suferisem de claustrofobie, însă nu-mi puteam lămuri de ce fasadele cenuşii, a celor două case printre care mergeam pe o îngustă străduţă, parcă mă sufocau. Ridicasem privirea în sus, de parcă acest lucru m-ar fi salvat de pereţii insuprfu veăzo-doecââte-nfs n-burf-l! tind melancolic

Stuart, cu permisiunea mea, rămase în port – acolo el întâlnise un vechi camarad, iar eu insistai să-mi duc bagajul singur, ceea ce şi o făceam la momentul dat. O geantă nu prea grea şi un portmoneu în buzunarul exterior reprezentau toată povara mea. Prietenul la care urmam să ajung în ospeţie – Phill, îmi lămuri cu precizie cum să ajung la casa sa.

Eu, în sfârşit, ieşisem pe un scuar, în centrul căruia pe ruinele unei vechi statui îşi avea taraba un vânzător de fructe şi legume ce urla cu glasul său gros pe tot scuarul:

— LEGUME, FRUCTE, TOTUL ESTE PROASPĂT, ABIA CULESE!!!

Când acesta mă observă, acesta mi se adresă ceva mai încet.

— Legume? Poftim, familia ta se va bucura de astfel de cumpărături! Iar prospeţimea! exclamă el. Uite, încă poţi vedea roua dimineţii pe ele!

Eu îi făcuşi un gest negativ. În tot scuarul – o stranie învălmăşeală. Cineva se grăbea undeva, făcându-şi loc prin mulţime. Câţiva domni respectabili în pălării înalte şi sacouri nu mai ieftine ca al meu, vorbeau la colţul unui

bloc. Câţiva necunoscuţi murdari mă tot iscodeau cu privirea, iar eu grăbii imediat pasul. De la al doilea etaj al clădirii o gospodină vărsă conţinutul puturos al unei căldări chiar în stradă! Acest lucru ma indignat mult, deoarece era cât pe ce să mă trezesc cu zoaiele puturoase în cap, însă se pare că pe nimeni în afară de mine acest lucru nu-l stingheri.

Sub privirea atentă al unui băieţel de la fereastra etajului doi, eu părăsii scuarul, aclamat de gălăgia şi învălmăşeala din jur. În culorile moarte ale oraşului învălmăşeala era în toi – se pare că fiecare avea ceva de făcut, începând cu bancherul gras ce mergea în faţa mea şi terminând cu micul pârâiaş, de la care

mirosea îngrozitor şi care aluneca într-un canal special pe la picioarele mele.

În calea mea mi se întâlneau atât feţe posomorâte, murdare, încotoşmănate în zdrenţe şi cu priviri dubioase dar şi feţe netede, curate, proaspăt bierberite, cu ochi mici şi isoditori, fiinţe luxoase îmbrăcate bogat. Printre cerşetori se numărau şi copii – chipurile lor murdare, ochii speriaţi, gesturile atente şi zdrenţele rupte şi chinuite dădeau de înţeles că Inima, aşa-zisului „bancher al lumii” totuşi se zbate. Oaspeţi, ca şi mine, nu ar putea desluşi pulsul acestei Inimi, iar dacă chiar ar putea, li s-ar părea ca fiind o lume complet străină. Între zidurile întunecate, sub cerul suriu, aici domina o altă viaţă – mârşavă, plină de hoţie şi minciună. În profunda-mi îngândurare, m-am izbit de o domnişoară.

Aceasta căzu jos, iar eu, ruşinat până la culme mă grăbii să o ajut să se ridice. Abia acum îi observasem chipul şi ţin neapărat să vi-l descriu. Spre mine, de jos, priveau doi ochi căprui. Ochişorii mari sclipeau nevinovat, iar pentru o clipă simţii cum ameţesc tot privindu-i. Fiecare detaliu al feţei netede erau deosebit de

Mmăfri despffl binenet**mrn**a imk **W**cuubgngumle

cusută manual ce o purta pe cap. Să fi tot avut vreo şaptesprezece – optsprezece ani – o puştoaică! însă ce corp ascundeau zdrenţele, care arătau pe ea precum cea mai frumoasă rochie al modelierilorparisieni!

— Cer scuze, domnule, grăbi ea cu glasul ei nevinovat.

Atunci îi auzii pentru prima dată glasul. Sunetele ce-i părăseau subţirele gâtlej erau mlădioase, atât de mlădioase încât întotdeauna mai apoi, doream să le aud glasul. Era acel minunat glas care încă mai păstra în sine amprentele copilăreşti şi

totodată, persista în el o anumită maturitate feminină.

Ea clipi, pentru o clipă pleoapele-i netede acoperiseră ochişorii, lăsându-mă într-o teribilă aşteptare să văd din nou acele minunate spectre căprui. Ea grăbi să se scoale, însă mâna mea era deja gata s-o ajute. Ea o privi cu un pic de sfială preţ de o clipă, iar apoi mânuţa ei micuţă se cufundară în palmele mele.

În acea clipă am simţit căldura ei. Nu, nu acea căldură exterioară, ci ceva mai presus, mult mai misterios – ceva ce venea din lăuntricul frumoasei mele necunoscute. Am avut senzaţia de parcă ne-am cunoaşte de-o veşnicie, iar dorinţa ca acest moment să dureze cât mai mult posibil mă cuprinse, la fel cum mă cuprinse şi privirea ei blândă, nevinovată şi energică.

Dar iată că mâinile noastre se despart, simţeam degetele ei fine cum îmi alunecă din mână şi iată-ne deja în picioare. Ambii.

În doi. Împreună!

— Vina este a mea, răspunsei eu, făcându-i o mică plecare. Abia am sosit în acest oraş, eram încă cu capul în nori şi cu picioarele pe corabie, când m-am izbit de o astfel de domnişoară drăguţă precum dumneavoastră!

Pe finii ei obrăjori apăru o roşeaţă drăguţă, iar eu imediat înţelesesem că minunata domnişoară nu primeşte prea des

complemente. O astfel de nelegiuire nu putea exista! O astfel de domnişoară ar trebui neapărat să fie fiica unei baronese bogate, ba chiar a reginei! O astfel de frumuseţe merită tratată cum se cuvine!… însă iat-o, stând în faţa mea, îmbrăcată cât se poate de modest, fără nici măcar o aluzie la un arbore genealogic comun cu cel al reginei.

— Deci, sunteţi pentru prima dată în Londra? zise ea un pic uimită.

Ah, cât de simplu şi cât de miraculos vorbea! Buzele-i subţiri, într-o mişcare fascinantă, scoteau sunete atât de limpezi, atât de clare!

— Da, în vizită la un prieten, spusei eu, privindu-mi gingaşa interlocutoare.

Ea zâmbi. Îmi zâmbi atât de gingaş, atât de nevinovat cum no mai făcu nimeni până atunci. Sau poate niciodată n-am primit un zâmbet adevărat? Poate astfel şi arăta un zâmbet – nevinovat, încă bântuit de fantasme copilăreşti, firav. Probabil oricare alt zâmbet, de pe oricare portret mi s-ar părea unul fals, deoarece nu putea exista unul mai adevărat, mai naiv ca acesta, al domnişoarei din faţa mea.

Pentru o clipă, doar pentru o clipă, privirea ei alunecă rapid pe pereţii ce mărgineau scuarul, de parcă ochişorii căprui ar fi uitat ceva, iar acum şi-au amintit. De fapt, şi eu mi-am amintit! Uitasem cu totul că stăteam în mijlocul unui scuar plin cu oameni, într-o învălmăşeală tipică oraşelor mari. Uitasem de

cerul plumburiu ce apăsa peste casele londonezilor, de chipurile posomorâte, de pereţii întunecaţi şi reci, de fiecare detaliu al tabloului ce ne înconjura…

Ea probabil simţi la fel, şi iat-o că din nou mă

priveşte cu drăguţii săi ochi căprui!

— Trebuie să plec, spuse ea. Însă, cine ştie, poate ne vom mai vedea!

Şi îmi făcu din ochi. O făcu atât de drăguţ, încât nu mai apucaşi să îi răspund ceva. Ea mă mai privi încă odată. În ochişorii ei – un adevărat spectru de sentimente, iar apoi se nud-mărămseeeo decâmfu înţios yaffl-kmrni Dus wsmul opus…

O minută! O singură minută dură scurta noastră întâlnire. Ceasul meu arginiu nu mă putea minţi, n-o făcuse niciodată. Realizam uimit cât de scurtă, cât de neaşteptată fusese întâlnirea mea cu domnişoara de care m-am izbit în îngândurarea-mi asupra afinităţilor oraşului. Însă cât de mare mi-a fost uimirea când, păşind pe pavajul londonez spre casa prietenului meu, sesizasei că-mi lipseşteportmoneul!

Nu-l puteam uita nicăieri! Nici în corabia ce mă legănase un număr de nopţi la rând, nici în trăsura noastră grăbită, nici la vreo altă etapă a călătoriei mele. Din firescul motiv că nici nu l-am scos din buzunar pe tot parcursul călătoriei!

Ah, gingaşa domnişoară era o hoaţă! Atât de gingaşă, atât de plăcută, atât de miraculoasă dar totuşi o hoaţă. Trebuie să mărturisesc că fusesem dus în eroare de dulcii ochişori căprui. Nici prin cap, de fapt, nu-mi trecea cum aşa o firavă făptură să se fi dovedit a fi o hoaţă!

Însă acele mişcări graţioase şi în acelaşi timp pline de energie, treziră în mine spiritul meu romantic. Acei ochişori căprui şi acea atingere plăcută, care parcă încă o mai simţeam, mă făceau, într-un miraculos mod, să cred în dragostea la prima vedere.

Mă făceau să cred în lucrul, faţă de care devenisem deosebit de sceptic în ultimii ani. Iată-mă!

Cel ce urla nopţile întunecate în pustietatea propriei

camere, jurând că nu se va mai îndrăgosti niciodată de la prima vedere.

Iată-mă!

Autorul sutelor de greşeli amoroase, care de sumedenii de ori le simţi şi le retrăise pe fiecare în parte.

Iată-mă!

Cel ce zdrobise portretul inexistentei iubiri, într-o nebună încercare de a uita trecutul…

Iată-mă din nou îndrăgostit! mai nebunatic, mai neaşteptat ca niciodată! Purul sentiment mă cuprinse imediat cum i-am văzut ochişorii căprui, privindu-mănevinonat. Sentimentul născut aidoma unei flăcări puternice undeva înăuntrul meu, nu semănai cu nimic altceva ce simţisei mai înainte. Prea măreţ, prea adevărat, prea pur era acel sentiment, pentru a-l putea compara cu tot ce a fost înainte. Toate acestea veneau de la o firavă fiinţă, îmbrăcată în nişte zdrenţe, ce păreau extrem de drăguţe, cu ochi căprui, cu buze subţiri, cu o căciuliţă cusută manual, de sub care ieşeau ondulări brunete de păr să fi tot avut vreo şaptesprezece – optsprezece ani…

Simţeam, aveam nevoia să o revăd. Ştiam că acest lucru o să se întâmple, neapărat o să se întâmple! Chiar dacă înainte era o noapte, în care numaidecât nu voi putea închide vreun ochi. A

doua zi urma să o revăd, chiar dacă pentru întâlnirea noastră va trebui să-mi jertvesc ceasul argintiu – aş da totul hoaţei, drăguţei hoaţe cu care soarta mă întâlni!

În curând ajunsei la destinaţie. Phill Watson mă întâlni cMfflă a loecomn1 b-i-mrNedeşşeu-ămă ia mefce Pimb bunnie prieteni. Nu era clipă în care tăcerea să se lase asupra camerei – aveam o sumedenie de subiecte de discuţie, iar dispoziţia mea era ridicată. Totuşi, nu-i spusei nimic prietenului meu despre întâlnirea mea cu minunata domnişoară, însă în gând, îi mulţumeam de sute de ori

pentru ocazia ce mi-o oferise de a vizita acest oraş.

Ah, nu-i cunoşteam nici măcar numele! Cu acest gând se începură chinurile mele de noapte. Mă trezeam brusc, în mijlocul nopţii, în întunericul camerei, cu neplăcuta senzaţie de parcă aş pierde-o! Aveam senzaţia că dacă nu mă ridic din pat acum, drăguţa hoaţă ce mi-a furat inima cu tot cu portmoneu va fi pentru mine pierdută pentru totdeauna. Voiam să mă ridic, totuşi, să ies în stradă şi dacă voi ieşi, neapărat o voi găsi

Parcă o vedeam. Cu ochişorii căprui, cu ondulările brunete de sub căciuliţa-i subţire, cu mişcările ei graţioase şi energice. Hoaţa stătea în faţa mea, privindu-mă cu acea privire nevinovată care nu o voi uita niciodată.

Mă sculasei din nou. În jurul meu aceeaşi beznă a nopţii, însă ceva îmi şoptea că degrabă linia orizontului se va lumina. În curând, în cel mai scurt timp, se va începe o nouă zi. Se va începe neapărat cu palida lumină a soarelui, sau, mai precis, cu cerul înnorat de culoare surie. Ştiam acest lucru. Întunericul întotdeauna prevesteşte lumină.

Însă ce putea prevesti acea întâlnire? Şi cum de o domnişoară reuşi să mă impresioneze atât de puternic, să lese aşa o amprentă uimitoare în sufletul meu? Cum reuşi să facă drăguţa mea hoaţă acest lucru, dacă în ultimii ani, sub presiunea tristei experienţe, m-am transformat într-un sceptic, gata să-şi susţină argumentat părerea că iubirea de la prima vedere nu există? Cum reuşi ea cu acea privire naivă să-mi distrugă toate argumentele mele?

Şi iar o vedeam pe ea…

Când a doua zi ieşisem la plimbare după micul dejun, destinaţia mea era mai clară ca niciodată. Mă îndreptam spre scuarul unde am întâlnit-o prima dată, cu disperata, neajutoratami speranţă că o voi întâlni din nou. Bineînţeles că aş menţiona câte ceva despre timpul de afară, pentru

început, şi aş spune că nu s-a schimbat deloc. Acelaşi cer monoton colorat în gri, culoare ce o purta fără pic de interes orice detaliu al oraşului de pe Tamisa.

Scuarul mă întâlnise cu învălmăşeala sa de odinioară. În învălmăşeală – doar chipuri necunoscute, care nu prezentau niciun interes. Ochii mei iscodeau fiecare colţişor al scuarului, încercând nu cumva să scape vreun detaliu. Pentru o clipă, doar pentru o singură clipă, simţisei o senzaţie neplăcută de parcă nu mai aveam s-o mai văd. Simţisei teribila senzaţie de noaptea trecută, reuşind să mă blestem pentru faptul că atunci, noaptea, când dorinţa de a o vedea era mai aprinsă ca niciodată, nu mă ridicasei din pat pentru a o găsi înainte ca…

Dar iat-o că vine! Graţios, nemaipomenit de elegant, venea, iscodind şi ea atent cu ochişorii ei căprui colţişoarele scuarului.

Oare era în căutarea necunoscutului de care s-a izbit ieri?

Privirile noastre se întâlniră în sfârşit. După o noapte petrecută într-un somn tulburat, după douăzeci şi patru de ore de aşteptare, douăzeci şi patru de ore ce s-au scurs atât de greoi, atât de chinuitor, iată o vedeam din nou!

Numaidecât mă observase! Privirea ei sclipi tainic când mă văzuse, câteva clipe ea stătu parcă gândindu-se ce ar trebui să facă mai departe, şi iat-o cum se întoarce, pierzându-se din nou prin mulţime. Preţ de câteva clipe mai privisei cum corpul ei dispare graţios1 între necunoscuţi, iar apoi pornisei după ea, croindu-mi calea prin mulţime.

N-o puteam lăsa să plece! Pentru nimic în lume, n-aş dori să pierd gingaşa hoaţă. Senzaţia, ba nu – presimţirea că sunt la un pas de a o pierde pentru totdeauna, era mai puternică ca niciodată. Mai puternică chiar ca noaptea trecută, deoarece ştiam cu precizie că dacă o voi pierde, în acest scuar miraculoasa mea domnişoară nu se va mai

întoarce niciodată, îmi croiam calea prin mulţime – pe alocuri mai violent de cât aş fi vrut, gonit de frica să nu o pierd.

Necunoscuta se mişca repede – nu alerga, însă pasul îi era grăbit. Cotise de pe bulevard, luând-o pe o străduţă lăturalnică deosebit de îngustă şi trecu la fugă. Fugea liber, cu o graţie aparte şi fără a depune mult efort. Paşii ei se răsunau uşor pe pavajul străduţei, iar eu grăbii din urmă.

Ne pomenirăm într-un labirint de străduţe pe care numai ea îl ştia. Cunoştea fiecare colţişor, fiecare curbă, se părea că se juca cu mine, deoarece pot jura că îi auzisei râsul ei – limpede, nestăpânit, aproape copilăresc!

Ah, minunata mea hoaţă! Era firea ce putea transforma frica şi panica mea de a o pierde într-un joc atât de plăcut şi atât

de nevinovat! O făcea cu măiestrie – mă conducea negreşit într-un anumit loc, cunoscut doar numai de ea şi râdea, simţind, probabil, că nu mă întorsei după portmoneu. Simţea! Neapărat simţea colosala şi nestăpânita mea dragoste, ce izbucni atât de neaşteptat, atânde. limpede şi de grandios, încât ar înghiţi neapărat în valurile-i înfocate orice altă dragoste ce existase de până la ea.

Întortocheatele străduţe pe care mă conducea domnişoara îşi găsiră într-un sfârşit impasul. Era un perete ce nu se deosebea cu nimic de alţi pereţi londonezi. Ea se întoarse cu faţa la mine, dându-se încetişor cu spinarea spre perete şi mă urmărea cu ochişorii. căprui: energic, atent, îmi iscodeafiecaremişcare. În gându Tei alunecă straşnica presupunere că totuşi eu, necunoscutul de care se izbi ieri în scuar, mă întorsei după portmoneu.

— Domnule, eu…

Ea începu atât de gingaş! Se pare că glasul ei uşurel

ar putea linişti pe oricine, cât de tare nu şi-ar iubi acel, oricine”.

portmoneul furat. O înţelegeam perfect, iar când văzuseşi, ba nu – simţisei că în ochişorii căprui alunecă frica, grăbii să o liniştesc, întrerupând-o:

— Nu m-am întors după portmoneu, gingaşă domnişoară. Am fost mânat de dorinţa de a vă revedea.

Era frapată. Ochişorii ei atât de blânzi mă priveau atent, parcă neputând să creadă în ceea ce vedeau. Preţ de câteva clipe

ea stătu, parcă adunându-şigândurile, iar pe obrăjorii ei finuţi apărea din nou acea roşeaţă uşoară, ce o văzusem pentru prima dată în scuar.

Apoi se luă în mâini. În fragedu-i corp tânăr, în naivitatea ei atât de drăguţă, dormita neapărat un caracter puternic. Feminitatea ei, într-un mod inexplicabil, se afla într-un minunat tandem cu copilăria, cu naivitatea, cu nevinovăţia. Ea întinse mâna pentru a fi neapărat strânsă şi spuse limpede şi uşor, exact ca în copilărie:

— Lisa… mă numesc Lisa.

cu & Msm mu-emnâellfptim & m-am îwmm Şna odinioară, îi simţisei căldura, acea plăcută căldură ce mă învăluia plăcut în mrejele ei limpezi şi uşoare. Însă, contrar aşteptării finuţei mâini de a fi strânsă, o dusei uşor la buze şi o sărutasei.

Ah, acea clipă dulce! Clipa când buzele mele atinseră mânuţa ei uşoară. Clipa când simţeam cum inimioara ei se bătea tot mai tare – mai tare ca niciodată în aşteptarea, în dulcea presimţire al sărutului!

Iată că privirea noastră se întâlneşte din nou, iar eu observ obrăjorii rumeni, mai rumeni ca niciodată, într-o sfială nevinovată. Ochişorii, acei dulci ochişori mă privesc, mă admiră, savurează această plăcută clipă, dorind ca ea să nu se termine niciodată.

— Allan, îi şoptisem eu. Allan Mason.

Mă ridicasei din aplecarea-mi respectuoasă. Eram aproape la aceeaşi statură – nu mă deosebeam niciodată prin înălţime. Stăteam aproape – exact ca şi atunci în scuar, simţind cum detaliile incolore ale lumii dispar în jurul nostru. Lent, fără să observ, acestea deveneau un mâzgălit fundal, ba nu – un detaliu neimportant. Prea neimportant pentru a-mi mai fura vreodată atenţia de la mica mea hoaţă.

— Mason? Exact ca şi pe unchiul meu – este aici jos, făcu ea un semn la pământul de sub picioarele ei elegante.

cum iMno seuarn oaeşterubipământ? mă uimii eu simţind

— În canalizaţie, mă corectă ea uşor. Toţi trăim în canalizaţie.

Accentul ei pe cuvântul „toţi îmi dădea clar de înţeles că sub acest cuvânt, ea subînţelege neapărat hoţii.

— Dar dumneavoastră, domnule Allan, unde trăiţi?

La acest moment ne apropiarăm, ne apropiarăm instinctiv unul de celălalt, iar eu, cu permisiunea ei, primită din privirea-i atentă şi energică, o luai uşor de mână pentru a părăsi labirintul de străduţe.

Ah, totuşi ce mânuţă fină avea! Nu-mi venea să cred cum de o astfel de mânuţă are curajul să încerce buzunarele londonezilor. Însă în privirea-i aprinsă, drăguţă, de care se pare

că nu putea scăpa nimic de pe lume, se citea neapărat şi curajul. Micuţa, miraculoasa mea hoaţă era curajoasă!

— Vin din Franţa, cu totul că nu sunt născut acolo. Mă evidienţez atât de mult? zâmbii eu.

— Manierele dumneavoastră se deosebesc de ceea ce văd de obicei aici, răspunse ea, păşind alături de mine.

Sunteţi foarte drăguţ!

Trebuie să menţionez că cuvintele micii mele domnişoare şi-au atins ţinta. Ţinta îngheţată, care refuza să accepte orice complement în ultimii ani. Spre deosebire de ea, nu eram lipsit

P (cha-l-eşIO lramaii-fI-e-ia-eaMdnioară plăcute, înălţătoare, pierdură la un moment dat din splendoarea lor, transformându-se în nişte sunete goale.

Însă cuvintele ei, atât de simple, dezlănţuiră în mine o adevărată furtună. O furtună ce nu fusese dezlănţuită de mult timp şi niciodată, niciodată atât de puternică, atât de pură!

— Ar fi o nelegiuire totală neglijarea unei astfel de frumuseţi ca ale dumneavoastră!

Privirea ei străluci, de parcă drăguţa hoaţă ar mulţumi într-un mod cunoscut numai ei lui Allan Mason, ce trezi în ea sentimentul, care până acum apărea doar ca nişte scurte, neclare scântei. Sentimentul care o cuprinse acum, pentru prima dată, în toate fermecătoarele sale mreje.

Ar putea chiar simţi dulceaţa acestor mreje! Acum, pentru prima dată, se simţea atât de bine, atât de fericită, alături de un… necunoscut?

Ea îşi tot repeta, îşi repetase în somnu-i neliniştit de astă-seară, că acea întâlnire, acele priviri înfocate în scuar cu o zi în urmă, nu fuseseră decât una din multele, din zecile-i de scânteie amoroase ce aşa şi nu au mai dovedit să se aprindă. Era ceva, ce unchiul său – Charley Mason, numea, iubire de la prima vedere”. În acei treisprezece ani petrecuţi la unchiul său, ea – exact ca şi el, învăţă să urască acest termen…

Să-l urască, fără măcar să-i înţeleagă sensul. Acum, când gustase din acest pom interzis” şi îi simţi gustul atât de plăcut, atât de înălţător, Lisa, se întreba: cum putu să

judece atât de aspru, ceea ce nu reuşise să înţeleagă? Cum putu ea judeca, în tăinuitele sale îngândurări, gustul unui fruct, fără măcar a-l gusta?

Acum Lisa era o, fetiţă mare” – cum obişnuia să spună unchiul Charley, încă de când aceasta îi păşi pragul la vârsta de cinci anişori. Iar aceşti treisprezece ani, petrecuţi alături de hoţi, de criminali, de cele mai întunecate personalităţi ale Londrei, oare n-au fost aceşti ani o imensă, tragică minciună, ireversibilă precum cancerul?

Nu conta! Nu mai putea conta nici învăţătura aspră a unchiului, nici regulile dure ale hoţilor. Nu mai conta nimic din

trecutul ei – acesta, la apariţia lui Allan, pur şi simplu se uita, dispărea înapoi în canalizaţia unchiului.

Mintea îi devenea limpede când îl privea în ochi, iar gândurile ei, adesea prea ocupate cu buzunarele străine, reveneau la loc pentru a se încâlci, a se învârti nebunatic în capul ei, iar într-un sfârşit, ea reuşea să scoată câte ceva din sine:

Nu am părăsit niciodată oraşul, domnule Mason. Uneori mi se pare că în afara oraşului, această lume se sfârşeşte!

Allan Mason privise cerul oraşului şi o privi cu un fel de jale. O astfel de privire Lisa nu văzu demult…

— Ah, scumpa mea Lisa, câte lucruri nu poţi vedea, stând în acest oraş!

Erau cu totul în altă parte a oraşului. Domnul Mason o conducea ţinându-l uşor mânuţa, iar Lisa se simţea într-o siguranţă, ce părea a fi demult uitată.

La faptul că Allan Mason era călător – necunoscător al oraşului, se pare că niciunul din ei nu atraseră atenţie. De când începuseră minunata plimbare trecuse, probabil, aproape o oră. Timpul zbura alături de drăguţa pereche

atât de rapid, iar ei nici nu observau!

Erau în acea parte a oraşului de care hoţii se tot fereau, de parcă ar fi goniţi însuşi de casele impunătoare din cărămidă roşie, atât de reci la atingere! Cei mai neînfricaţi din cei mai neînfricaţi hoţi nu s-ar avânta în imensa împărăţie de piatră a

elitei, nici chiar pentru cele mai bogate buzunare! Frica, ggroaza animalică cuprindea fiinţa fiecărui hoţ, ce printre zidurile reci din cărămidă roşie zărea chipul gărzii.

În uniforma-i întunecată, înarmat şi cu privirea-i rece, insufla în fiinţa oricărui hoţ, veşnic locuitor al canalizaţiilor, ce ajunse printre zidurile din cărămidă roşie într-un mod nelămurit, o frică nemaipomenită, ce făcea inima să se zbată atât de rapid! Garda, cu toată fiinţa sa, cu mersu-i calm şi uşuratic, nu era decât doar simbolul, groaznica prevestire a SPÂNZURĂTOAREI…

Lisa înghiţi în gol, de parcă şi-ar lua ultimul răsuflu pe eşafod. Gândul la sângerosul cuvânt, scris cu majusculă în mintea sa tânără, o învăluia într-un neplăcut val de groază. Ea simţi nevoia de a se apropia de Allan şi iată că ea printr-o minune, frica dispare, transformându-se lent, dar sigur, într-o iluzie.

Eu simţii privirea ei asupra patrulei ce mergea în faţa noastră pe strada largă. Văzui cu coada ochiului cum privirea ei căpruie, exact pentru o clipă alergă grăbită pe figura lui întunecată, şi iată cum hoaţa, drăguţa mea Lisa, se ghemuieşte mai aproape de mine.

Nu ai de ce să-ţi fie teamă, îi şoptisei eu.

Ea îmi răspunse imediat, de parcă s-ar teme să nu-mi fac impresii greşite:

Nu mă tem…

„Mă tem de ceea ce urmează după ce garda pune mâna pe tine!” şi-ar dori ea să zică, însă aşa şi nu o spuse.

Ştia prea bine sunetul cu care ştreangul se întinde în nemiloasa-i cădere, cu toate că se ferea să asiste la spânzurările publice. Se trezea uneori cu acest zgomot uscat, prevesitor al morţii din somnul ei de noapte.

doar mă stărui să mă feresc de ei. Ah, domnule Allan, priviţi cât e de frumoasă Tamisa!

Nu o spuse pentru a schimba tema. Glasul ei sună pe un ton atât de drăguţ şi naiv, când Lisa, bucurându-se de razele soarelui ce în sfârşit se scăldau în apele Tamisei, mă trase după ea spre parapetul de la marginea podului, pe care tocmai apucasem să mergem.

Era şi ea fascinată precum mă fascinam şi eu de razele soarelui, care aidoma unor săbii aurii străpunseră negreaţa nesfârşită a norilor. Aceştia se îndepărtaseră, lăsând în urmă cerul de un albastru pur, culoarea căruia i-o şi uitasem. Pe sub podul nostru – apele Tamiseimai limpezi ca niciodată, ce îşi continuau atât de liniştit cursul printre cele două maluri londoneze. Era atât de limpede, încât reflecţiile razelor de soare în apa Tamisei, într-un vals lin cu culoarea albăstruie a cerului, parcă ne făceau din ochi!

Acolo, la parapetul de la marginea podului, stătusem în doi, savurând culorile oraşului ce se schimbară atât de spontan. Stăteam, discutând. Eu îi povesteam lucruri ce nu conteau să o

uimească, situaţii ce o indignau, istorioare ce o făceau să zâmbească. Ea vorbea uşor, cu glasul ei mlădios – un adevărat tandem între amprentele copilăreşti şi feminitate matură, îmi făcea inima să se zbată mai tare.

Stăturăm acolo, până când razele apusului nu se lăsară pe pământ, construind umbre caraghioase pe tot oraşul. Figurile noastre mergeau alene înapoi, în umbrele oraşului de seară. Presimţirea despărţirii se apropia năvalnic, însă Lisa, cu o singură şoaptă, îmi alungă toate temerile mele.

Oraşul se schimbă de nerecunoscut. Mă uimea cu culorile sale aprinse, vii – contrar oraşului ce-l cunoscusem acum o zi în urmă. Detaliile lui sclipeau în umbrele amurgului, pavajul părea deosebit de curat, întreaga atmosferă se schimbă. Sumbra obscuritate de odinioară căpătă culori calde, atât de plăcute privirii călătorului!

Eram din nou în acel scuar în care acum o zi în urmă mă izbisei de minunata mea Lisa. Ferestrele caselor nu mă mai priveau atât de trist ca înainte, iar construcţiile din jur se vopsiră în culoarea roşiatică a apusului. Ultimele raze se vărsau în scuarul, ce se pare că pentru prima dată vedea lumina atât de blândă a soarelui.

Îi sărutasem din nou mânuţa, savurând clipa cerească. Ochişorii ei căprui, obişnuiţi cu întunericul ce se aşternea peste noi, mă priveau ca odinioară, iar buzele ei şoptiră uşurel, parcă consolându-ne despărţirea.

— Ai grijă de tine, Allan.

Mă pomenisem cu ea la piept într-o strânsă îmbrăţişare. Îi simţeam cu pieptul bătăile grăbite ale inimioarei şi, sunt sigur, că şi ea le simţea neapărat pe ale mele. Trecu, probabil, o veşnicie înainte ca să ne despărţim…

Mâine o voi vedea din nou pe scumpa mea hoaţă – ştiam asta cu siguranţă. Înainte însă se aşternea o noapte întunecată, bântuită de insuportabila aşteptare, care se părea că îşi pierdea sacrul ei remediu în întuneric. Era încă o încercare ce mi-o întindea soarta înainte de a revedea ochişorii căprui – chinuitoare şi groaznică prin esenţa ei.

Allan Mason plecă demult din scuar. Acesta rămase în palida lumină a lunii doar cu câţiva trecători întârziaţi…

Lisa părăsi şi ea scuarul, dar gândurile ei au rămas acolo, savurând minunata clipă când buzele lui Allan atinseră mâna ei. Doamne, în acea seară gândurile Lisei

bântuiau tot oraşul în lung şi în lat, în încercarea de a retrăi clipele ce s-au scurs atât de repede! Prin întunericul ce o înconjura, parcă auzea vocea lui, derulând-o iar şi iar în memorie, simţind cu fiecare derulare cât de mult o îndrăgise.

Acum Lisa înţelese! Aceste douăzeci şi patru de ore de când îl cunoaşte pe Allan Mason, o făcu să realizeze cât de mult fusese dusă în eroare în aceşti treisprezece ani! Fiecare clipă petrecută alături de Allan, era un argument împotriva ideilor unchiului Charley.

„Suntem hoţi/ Suntem o haită/ Toţi cei de ia suprafaţă nu sunt decât pradă/ Suprafaţa epericuioasă atât timp cât ne numim hoţi/”.

Unchiul se separase demult de civilizaţie, preferând să trăiască departe de tot ce numea Lisa „suprafaţă”. Ba mai mult, acesta adună în jurul său cele mai întunecate personalităţi ale oraşului, construind în canalizaţiile Londrei o adevărată organizaţie. Astfel, propria fobie a unchiului, devenise în scurt timp o ideologie, acceptată pe larg în canalizaţia oraşului.

Ideologie ce se răsfrânse şi asupra Lisei…

mult. Neapmelme Mimspsm <dnt-tpsotgiiturr –, hileoa-eBC mi era hoţ în toată Londra să nu cunoască această drăguţă domnişoară, ce avea curajul să încerce cele mai de vază buzunare! Dar iată că cu apariţia lui Allan Mason, acest nebunatic vârtej se potoli, iar Lisa, hoaţa din canalizaţie, realiza cât de mult se înşela unchiul. Cât de mult se înşela ea…

Când erau împreună, Lisa nu mai era acea iscusită hoaţă, de care nu putea scăpa niciun buzunar din oraş. Probabil, din acest motiv teoriile unchiului despre suprafaţă, păreau tot mai absurde. Oricare pericol devenea o iluzie când Allan Mason îi era alături.

Urmaşe un vârtej amoros, despre dimensiunile căruia

cunoşteau numai ei doi Viaţa ei căpătă culori şi minunate detalii atât de noi pentru Lisa, încât îi uimea la nesfârşit privirea-i atentă.

Ea învăţa să preţuiască fiecare clipă a plimbărilor ce se sfârşeau sub palida lumină a astrelor, făcea primii paşi într-o viaţă nouă, necunoscută pentru hoaţă, dar care o fascina, îmbătând-o în mireasma-iproaspătă. Cu fiecare clipă petrecută alături de

Allan, îl îndrăgea tot mai mult, iar împreună cu miraculosul sentiment, se îndrăgostea tot mai mult de oraş, de scuarurile într-o plăcută învălmăşeală, de mişcarea-i neoprită nici chiar de umbrele amurgului, de acele reflecţii aurii în apele limpezi ale

Tamisei, care le cunoscuse tot datorită lui…

Cât despre mine, despre zbuciumata fire amoroasă, a cărui suflet umbrit de amintirile, de nenumăratele greşeli ale trecutului, a fost gonit într-un îndepărtat oraş pentru a-şilecuirănile ultimelor ani, n-aş putea niciodată reda clipe mai fericite decât acele, când alături de drăguţa mea Lisa, călcam asfaltul londonez.

Însă simţeam, simţeam cu fiecare nerv, apropierea neîndurătoare-i clipe, când într-un zbuciumat moment, va trebui să părăsesc oraşul. Această groaznică clipă era încă departe de mine, însă aroma-i amară plutea în văzduh. O simţeam! Era încă departe de mine…

Însă, nu! Mă înşelam! Era o jalnică încercare de a mă consola eu însuşi pe mine, mângâindu-mă cu falsul gând că nu va trebui să părăsesc oraşul în curând. Mă duceam în eroare pe sine însuşi, savurând falsul propriilor gânduri, însă tot mai des mă

sculam din somnu-mi zbuciumat de parcă deja pierdusem hoaţa, drăguţa mea hoaţă, pentru totdeauna.

Ah, câte visuri prosteşti bântuiau somnul meu în

acele ultimele nopţi petrecute în oraş! Fiecare din el mă învăluia în plasele-i lipicioase, ducându-mă într-o realitate de noapte, de care nu mai puteam scăpa. În visurile-mi zbuciumate tot mai des o vedeam pe Lisa. O vedeam departe de mine, iar contururile drăguţe ale chipului ei păreau demult uitate. Dar iată că chipul ei dispare, iar în groaza ce mă cuprindea în acele clipe, vedeam un singuratic ştreang, în aşteptarea-imonstruoasă…

Trebuia să părăsim oraşul! Cu acest gând, m-am trezit în acea dimineaţă şi într-o nebună grabă mă îmbrăcasei, mă berberii şi mă grăbii în scuarul în care am întâlnit-o pentru prima oară.

Însă voi vorbi calm – Lisa nu trebuie să simtă că am o presimţire rea. Trebuia să plecăm nu de aceea pentru că o iubeam şi că o eventuală despărţire, de care atât de mult mă temeam, ne-ar frânge inima la amândoi, ci pentru că simţeam, neapărat simţeam că Lisa este în pericol! Trebuia să-i vorbesc despre ceea ce de obicei nu discutam – despre meseria sa, care la început mă fascină printr-un farmec, pe care nu l-aş putea explica în cuvinte.

Un farmec, ruinat de coşmarurilor ultimele nopţi.

Când venise momentul să-i vorbesc despre tainica mea presimţire, eram calm – nici urmă de alarmare. Stăteam la umbra unui copac, departe de străduţele oraşului. Lisa stătea

rezemându-şi capul de pieptul meu, povestind despre unchiul său Charley Mason. Când finisă, ea mă privi în ochi. Mă privi straniu, cu un fel de teamă subtilă ce nu am mai văzut-o în privirea ei mai înainte, de parcă simţea că trebuia să-i spun ceva important.

— Lisa, trebuie să plecăm.

Îmi auzisem propriile cuvinte, sunând altfel de cum aş fi vrut, de aceea mă grăbisei să mă corectez.

— Eu trebuie să plec din oraş în curând…

Făcusei o pauză. Ochişorii căprui, ce iscodeau fiecare mişcare, mă priveau atent, iar eu simţeam cum înetişor, dar neîndurător, cuvintele ce va trebui să le spun se pierd în memorie.

— Lisa, aş vrea să mergi cu mine. Să părăseşti canalizaţia…

Cuvintele lui Allan sunară pentru prima dată atât de violent în capul ei, cu toate că acesta le spuse calm, aproape în şoaptă! Ea simţi cum înăuntru, unde ar fi trebuit să se afle sufletul, alină o briză uşoară. Iată se întâmpla acel lucru, de care Lisa se ferea să se gândească, gândul ce o bântuia de când îl îndrăgise pe acest Allan Mason: „Dar dacă va pleca?”

— Ştiam că mai devreme sau mai târziu, vei pleca, Allan.

Ea zâmbi tristă

— Obişnuiam să mă feresc de acest gând, dar iată că…

— Lisa, te implor să mergi cu mine! Viaţa ta… Lisa, ea nu poate continua în canalizaţie… Doamne, tu meriţi mult mai mult decât întunericul canalizaţiei!

Lisa tăcea. Apoi ea ridică ochii din nou la Allan.

— Vorbeşti despre faptul că sunt o hoaţă?

Rămasei uimit când buzele subţiri ale Lisei scoaseră acea întrebare, iar ochişorii ei căprui mă priveau iscoditor. Tăcerea se întindea în neputinţa mea de a-irăspunde.

— Da. Lisa, ştii prea bine cum sfârşesc toţi hoţii…

Simţeam cum în propriul meu glas sunară note de implorare disperată la adresa minunatei, gingaşe mele hoaţe care o întâlnisei în scuar.

nu vreau să… să se întâmple ceva cu tine.

— Allan, în toţi aceşti treisprezece ani de când venisem la unchiul Charley… doar cu asta şi mă ocuparm…

Ea simţea, pentru prima dată, cum glasul îi tremura

mişeleşte. Alături de Allan, pe lângă toate miracolele la care în aceşti ani rămânea oarbă, acum, pentru prima dată, simţi acel teribil simţământ al vinovăţiei. În fanteziai-i naivă, apărea ea însuşi, hoaţa din canalizaţie, ce toată viaţa păcătuia într-un mod atât de mârşav, atât de înjositor, dar totuşi cu atâta iscusinţă!

Pentru prima dată în viaţă, Lisa se gândi la viitorul său, la ziua de mâine, ascunsă într-o ceaţă densă a necunoaşterii, prin

valurile albicioase căreia, nici atenţii ochi a hoaţei, nu puteau desluşi nimic.

Realiza, cu teamă, câte lucruri nu cunoaşte! Când ajunse oare la un punct atât de jos? Atunci, când cu treisprezece ani în urmă, băgă mâna în primul său buzunar şi scoase la iveală primul său trofeu? Primul său adevărat triumf. Sau când, încoronată de aclămările sincere şi de privirea plină de mândrie a unchiului, devenea o hoaţă în toată legea – groaza oricărui buzunar? Sau mult mai înainte, când abia venise pe lume?

Oare hoţia era meseria, aşa-numita vocaţie a Lisei? Sau era ceva mult mai sacru…

Un destin?

Neapărat trebuia să fie destin! Cel puţin pentru că iscusinţa sa în acest meşteşug nu cunoştea vreo asemănare. Pentru că toţi hoţii Londrei, doreau măcar o dată să vadă cu ochii lor, legendara hoaţă din canalizaţie – adevărata mândrie, o neasemuită perlă a unchiului Charley.

Sau poate destinul ei era legat de necunoscutul, de care se lovise cu două săptămâni în urmă în scuar? De Allan Mason cu apariţia sa furtunoasă, ce reuşi să învie în firavul ei suflet purul sentiment?

Niciodată Lisa nu fusese atât de încurcată în propriile-i sentimente. Fie acum ea singură, în cămăruţa sa

din canalizaţie, neapărat ar vărsa lacrimile-i triste în întuneric, departe de

privirile celorlalţi hoţi, ce au s-au deprins s-o vadă energică, veselă. Sau s-ar apropia de unchiul Charley, cum o făcea când era micuţă, ştiind că palmele-i mari şi aspre, glasul puternic, dar calm, vor alunga lacrimile de pe faţa ei într-o şoaptă liniştită.

Aici era Allan, astfel cum îl văzuse ea pentru prima dată. Privind la faţa-i sinceră, într-o nesfârşită şi cuminte aşteptare, ea scăpă acele două lacrimi cristaline ce stăteau demult pe genele ei.

— Mă tem…

Ea îşi luă aer în piept şi scoase din sine.

— … mă tem că nu pot face altceva decât asta…

Ea făcu un neajutorat gest spre pământ. Pe obrajii ei fini străluceau două lacrimi cristaline, ce îşi croiau calea prin căldura acelor obrăjori.

Ah, Lisa! O cuprinsei din nou, în dorinţa de a o alina, iar bărbia ei, tremurând uşor, se aşează din nou pe pieptul meu.

— Te pot învăţa de toate, Lisa… Acolo! unde vom merge, vom avea de toate, nu va mai fi nevoie să furaţi… nici tu, nici unchiul

Charley… El se va putea, în sfârşit, ocupa cu apicultura… Mai ţii minte când îmi povesteai că cândva îi plăcea la nebunie albinele?

Lisa ridică privirea înlăcrimată spre chipul lui Allan. Timpurile când unchiul era pasionat de albini, de graţia

zumzetului lor, păreau o îndepărtată amintire – Charley îi povestise odată despre ele Lisei.

— Am putea fi o familie, Lisa…

unch Famci-etl-] şto-al-fşit – i-redanfal**m**tfamn-ial-agfniaaul că, în scurt timp, ar putea fi o familie, departe de

canalizaţie, departe de hoţi şi de criminali, ea simţi o scânteie de fericire, ce aprinse într-un colţişor al sufletului un mic, abia observabil foc al speranţei.

Al speranţei că se apropie un nou început. Un nou răsărit în familie! Doar ei trei, uitând acest zbuciumat trecut, în care băga mâna în buzunarul străin, pentru a apuca din nou acel trofeu…

Neapărat trebuia să vorbească cu unchiul Charley! Ar face-o chiar acum, când întoarsă pentru prima dată fără vreun portmoneu, păşea uşor, sub privirile interogative al altor hoţi, ce pentru prima dată o vedeau pe neastâmpărata şi impulsiva Lisa atât de smerită, atât de liniştită, cu o privire atât de blândă! S-ar apropia de unchiul său, veşnic cuprins de supărare, tristeţe sau, adeseori, furie, i-ar pune mânuţa fină pe umăr, cum o făcea când era micuţă, iar toate temerile unchiului ar dispărea precum dispărea ceaţa când soarele dimineţii se ridică asupra pământului. Ar începe atunci uşurel, cum o făcea ea de obicei, să-i vorbească despre lumea de la suprafaţă, să-i povestească despre frumuseţea

acelei lumi, ce i se deschise hoaţei abia acum. O ultimă, disperată încercare de a-l scoate pe unchi din mârşava lor canalizaţie, într-o lume, ce nu apăru niciodată într-o formă atât de miraculoasă!

Şi-ar dori să-i deschidă unchiului, precum îi deschise şi Allan în un aşa scurt timp, o lume plină de farmece, atât de ignorată până acum! Şi-ar dori să reînvie în unchi acea, de mult uitată, dependenţă de razele aurii ce se scaldă în Tamisa, de oamenii ce se plimbă pe străzile Londrei, de parcurile, de scuarurile, de atmosfera, de cerul acestui oraş, ce nu fusese niciodată atât de albastru! Şi-ar dori ca unchiul să părăsească această canalizaţie pentru totdeauna, să plece toţi trei cât mai departe de această obscuritate şi să lase pentru totdeauna povara acestor ani, îngropată în întunericul canalizaţiei.

Cu totul că nu era perioada cea mai potrivită pentru astfel de discuţii, ea se decise să vorbească. Unchiul său, în ultimele zile deveni mai nervos ca înainte şi contrar obiceiurilor sale, îşi îneca mânia şi supărarea în apele uitării", înghiţind puturosul cerând să fie lăsat în pace. După care urmau neapărat acele cuvinte vechi cât lumea, despre mârşava existenţă cărora fiecare ştie, însă, într-un profund respect canoanelor tuturor popoarelor, se feresc de utilizarea lor.

Lisa, iscusita hoaţă şi nepoata sa, era unica persoană pe care unchiul Charley ar asculta-o. De aceea ea păşi în cămăruţa-i întunecată, amenajată după toate regulile unei canalizaţii.

— Lisa…

El păruse deosebit de jenat că cea mai bună elevă a sa, cea mai iscusită hoaţă din Londra şi, în sfârşit, nepoata, pe care o iubea enorm, îl surprinse într-o ipostază atât de mârşavă. Într-o încercare de a ascunde de privirea Lisei paharele, două dintre ele căzură jos, spărgându-se. El privi cu neajutorare paharele.

Apoi văzu ochii căprui a fetei şi într-o mândrie nespusă, buzunar!

Însă limba-i ameţită era săracă, prea săracă pentru a-i spune la această oră, cât de tare se mândreşte cu ea, de aceea el nu scoase decât un nou geamăt.

— Lisa…

Ea se apropie de masă şi strânse paharele murdare, ascunzându-le în întunericul cămăruţei.

Fie în locul Lisei un alt hoţ, Charley neapărat s-ar mânia pe el, urlând în nebunia sa cuvintele, ce ar avea menirea să gonească pe cel ce avu curajul şi obrăznicia să-i încalce liniştea. Însă n-o făcu. Lisa întotdeauna într-un fel inexplicabil, îi alina

durerea cu o singură privire, iar unchiul Charley doar clipi, când nepoata îndepărtase de el băutura.

Ea îl privi din nou, privirea ei se înlăcrimă, Charley simţea cum Lisa parcă dorea să-i spună ceva, însă se temea ca nu cumva să-i rănească sufletul chinuit de coşmarurile ce se tot repetau în ultimele nopţi. Coşmaruri ce tot mai mult îl nelinişteau pe Charley Mason.

— Vorbeşte, Lisa, nu ai de ce te teme.

Ea începu atent şi încetişor.

— Unchiule, trebuie să plecăm de aici.

El râse scurt. Lisa cunoştea acest râs trist şi jalnic. Iată acum, unchiul va începe să-i vorbească despre hoţi, despre pericolele de la suprafaţă, despre cât de periculoasă este meseria lor în sine şi despre cât de important este un aşa loc, ferit de ochii lumii. Însă, pentru prima dată în aceşti treisprezece ani, n-o făcu.

— Te-ai îndrăgostit de suprafaţă, nu-i aşa?

Lisa, derutată, uimită la culme, nu găsi ce să-i răspundă şi scoase din sine, probabil, cel mai adevărat răspuns.

— Da, se pare că da…

— Ah, Lisa, ar trebui să ştii că hoţii sunt fiinţe singuratice… Sau, cel puţin, aşa sunt eu… Ar trebui să ştii acest lucru mai bine ca toţi neghiobii din canalizaţie. Bieţii puştani ajung la ştreang unul după altul!

— Unchiule…

— Ştii, Lisa, astă-seară am avut un vis. Un coşmar…

Buzele unchiului se înălbiră, de parcă vreun modelier ieşit din minţi s-a gândit să i le dea cu pudră. Lisa asculta atent.

Privirea ei înlăcrimată, uimită şi, în sfârşit, speriată de teribila presimţire ce avea să fie împărtăşită cu ea în următoarea clipă, se pierdea în adâncii ochi ai unchiului.

— Era de parcă… eu însuşi eram condamnat la ştreang.

Unchiul tăcu, iar tăcerea se împrăştie în încăpere, precum veninul celui mai teribil şarpe se împrăştie prin venele neajutoratei victime. Da, anume neajutorate... Neajutorată era Lisa şi neajutorat era unchiul Charley în faţa groaznicei presimţiri a inevitabilului.

— Iar acum, mă întreb, oare am ales calea cea dreaptă, atunci, când pentru prima dată băgaseşi mâna într-un buzunar străin?

Lisa nu-şi putu abţine o lacrimă ce se scurse mişeleşte pe obrazu-i fierbinte. Îşi tot repeta în gând că este doar un vis prostesc, o iluzie de noapte! îi spunea acest lucru unchiului, încerca să-l înveselească, cum făcea când era mică, să-l facă să zâmbească, să uite de acest coşmar, însă groaznica presimţire, ce cuprinse cele două suflete, nu avea niciun remediu.

În acea noapte, Lisa adormi mai greu ca de obicei. Cu fiecare clipă scursă în întunericul nocturn, cuvintele lui Allan deveneau tot mai fantomatice, tot mai ireale, de parcă nu fuseseră spuse niciodată. Încetul cu încetul, clipele petrecute alături de Allan se pierdeau „îi alunecau printre, degete, iar Lisa, alarmată, întreba întunericul nopţii, oare au existat vreodată acele clipe? Oare au fost spuse vreodată acele cuvinte, ce se tot depărtau neîndurător?

Sărutul îi părăsi, se pare că atât de demult, subţirile-i buze, iar Lisa regreta, amarnic regreta că nu avea nimic ce i-ar putea aminti de Allan, ce i-ar dovedi existenţa sa în lumea ei. În acea clipă, ea îşi aminti cum în povestioarele din copilărie, prinţesa primea un inel – simbol al cuplului, al iubirii ce lega îndrăgostiţii şi care, într-o eventuală dispariţie al prinţului, sau o neaşteptată amnezie a prinţesei, avea menirea să-i amintească despre sentimentele lor.

Dar se înşela! Lisa avea un unic simbol al dragostei şi, probabil, o unică amprentă a sorţii ce făcu ca ei să se

întâlnească în acel scuar – portmoneul lui Allan.

Acel portmoneu, care îl fură cu atâta obrăznicie acum două săptămâni în urmă, ajunse a fi unicul simbol al dragostei lor.

Acel portmoneu, ce stătea cuminţel într-o ladă din cămăruţa-i întunecată, era unica amprentă, pe care soarta o lăsă atât de neatent la răsăritul dragostei lor şi în acelaşi timp, portmoneul era o altă amprentă – puntea spre trecut, ce lega hoaţa cu amintirile faptelor de neiertat.

T. Wilder „Hoaţa